

Radovan Radović – Bata

Nemanja Djurić, Radovan Radović | Dusan Ivković na Evropskom Prvenstvu 2005 u Beogradu

Radovan Bata Radovic je rođen 19 januara 1936 godine u Kucevu, Jugoslavija, u vreme dok mu je porodica bila tamo na službi/terenu, inače su živeli u Beogradu. Otac Marko rođen u Cetinju, poreklom iz Donje Morace iz rodoslova u kome je I Amfilohije Radovic, tako da Bata vuče korene iz tih krajeva.

Pocetkom rata otac je oficir artiljerac, hapse ga Nemci ali beži u partizane I pravi celiju u Smederevu da bi opet bio uhapšen 1943, mučen na Banjici I deportovan u Mathauzen, a Bata odlazi u Loznicu kod rodjaka. U medjuvremenu pokušavaju da ubiju majku koja je u Lugavcini gde beži ispred cetnickog noza (spasava je otac Živorada Lazica – poznat kao scenarista serije “Gradjani sela Luga”).

Bata iz Smedereva odlazi u Loznicu kod tetke cijeg muza ubijaju Nemci, starija cerka odlazi u partizane a svi ostali su pohapseni i Bata ostaje sam u kuci sa 7 godina i upucuje se kod druge tetke u Beograd gde stize posle tri dana iduci malo vozom, malo kolima, malo autobusom, malo peske. U Beogradu je ziveo kod tetke i docekao oslobodjenje u podrumu u ulici Stojana Protica.

Salju ga u Bugarsku na oporavak gde provodi 6 meseci I vraca se kada se otac vraca iz Mathauzena, otac postaje komandant milicije u Smederevu gde Bata završava osnovnu skolu. Oca premestaju u Beograd I radi kao inspektor kontrolne komisije kod Kardelja a majka postaje direktor agencije Jugoslovenskog Recnog Brodarstva.

Otac pocetkom 1949 zbog informbiroa beži u Rumuniju (preplivava Dunav) a vlast zbog oca salje majku Angelu prvo u zatvor u Pozarevcu, pa u Glavnjacu, a kasnije na Goli otok (ukupno provodi pet I po godina u zatvoru).

Da bi preziveo Bata vec sa 13 godina pocinje da radi na Dunav zeleznickoj stanici gde za nadnicu utovaruje ugalj i krec.

Istovremeno se 1949 upisuje u plivacku sekciju Beogradskog plivackog kluba jer se tamo dobijala uzina i ponekada jos i sendvic i 1950 godine postaje pionirski prvak Beograda u plivanju na 50metara kraul.

Igra i rukomet gde je dogurao do reprezentacije Beograda i odbojku u timu Jugoslavija kod trenera Sirotanovica koji je svim silama pokušavao da ga pridobije za odbojku.

Pohadja Petu beogradsku gimnaziju (u tom periodu se zove Prva zenska Gimnazija i biva izuzetno teska skola) i krajem 1952 godine posmatra trening juniora OKK Beograda koji je vodio Dragan Glisic Glisa. Glisa vidi visokog momka na balkonu i pita ga da sidje i da li bi se priključio ekipi da trenira.

Bata prihvata i prakticno sa nepunih 17 godina pocinje da trenira kosarku u OKK Beogradu gde ga je u omladinskim selekcijama pored Glise trenirao i Tosa Lazic a saigrac mu je vec tada Slobodan Gordic. Treninzi se odvijaju na terenu OKK Beograda kod glavne Poste (kasnije je drzava uzela taj plac i dodelila OKK Beogradu plac u Zdravka Celara).

1954 prikljucen je treninzima prvog tima, igra prvu utakmicu za OKK Beograd u Sali DIF-a na zimskom turniru da bi 1955 godine nastupao u Prvoj Saveznoj ligi za OKK beograd pod vodjstvom Bore Stankovica. Na 15 utakmica postize 118 koseva (prosek 7,9 koseva po utakmici) i treci je strelac OKK Beograda te sezone.

Na zalost OKK Beograd ispada iz prve lige i 1956 godine se takmici u Srpskoj ligi gde Bata dominira i uveliko pomaze OKK Beogradu da se iste godine vrati u Prvu saveznu ligu koju ce OKK Beograd startovati sa novim timom i sa Koracem i Gordicem na celu ali bez Bate Radovica.

Kako je Bata od malena bio navijac Partizana a sestrin (sestra koja je prezivela upad Nemaca u Loznicu) muz Dragoljub Stevanovic koji je bio pukovnik ga nagovara da predje u Partizan i Bata 1956 prelazi u Partizan (po njegovim recima Bora Stankovic mu je pre svog odlaska u vojsku napomenuo da mu slucajno ne padne na pamet da predje u Partizan).

KK Partizan 1957 u svojim originalnim dresovima koji su bili tamno crvene ka plavoj boji

Stoje: Vlada Vidak, Zvonko Djurić, Radovan Radović, Djordje Čolović, Radenko Perać, Djordje Milojević, Borislav Čurčić, Mirko Marjanović I Brana Stameniće (clan uprave)

Čuće: Mile Blagojević, Miško Bojović, Milan Radivojević, Zoran Stevanović, Vele Tomić

U Partizanu ostaje do 1968 godine, završava igračku karijeru sa 32 godine,

Dordje Andrijasevic mu nudi da nastavi karijeru u Francuskoj, čak mu predlaže da igra ragbi jer je fizički dominantan ali Bata ostaje u Beogradu i kreće sa trenerskom karijerom.

Bio je 7 puta prvi strelac Partizana (najviše u istoriji kluba), 2 puta drugi, bio je tri puta drugi strelac Prve savezne lige.

Na većitoj listi strelaca Partizana je treći strelac svih vremena po broju koseva postignutih u ligaskim takmicenjima iza Dalipagica i Kicanovica.

Godinama je sa Miskom Bojovicem, Dordjem Milojevicem, Blagojem Jankovicem, bio uzdanica Partizana ali samo 1966 godine je Partizan bio blizu titule kada su završili na drugom mestu iza Olimpije. Trenirali su ga u Partizanu, Mirko Marjanović, Aca Nikolić, Boža Munčan, Borislav Ćurčić, Branislav Rajačić i Mile Novaković

KK Partizan 1966/1967 godina

S leva na desno: Borislav Žutić, Djordje Milojević, Žarko Obračević, Miša Ivanović, Nejić, Bata Jelić, Dragoljub Janjić, Miloš Minić, Branko Damjanović, Ivica Kraup, Blagoje Janković, Bata Radović

Zaigrao je za reprezentaciju 1955 godine na prijateljskoj utakmici protiv Turske kao igrač OKK Beograda, da bi igrao na Balkanijadi u Rumuniji 1959 kada Jugoslavija osvaja srebrnu medalju,

Prilikom boravka u Rumuniju Bata se sreće sa ocem posle 10 godina i nagovara oca da se vrati u Jugoslaviju (u dogovoru sa Ivom Radulovicem, tadašnjim predsednikom OKK Beograda). Otac Marko uspeva da se vrati 1962 godine jer mu Rumunske vlasti nisu dozvoljavale 3 godine da se vrati u Jugoslaviju i ostatak života provodi u Beogradu i biva rehabilitovan u potpunosti.

Bata igra na Mediteranskim igrama u Libanu 1959 godine kada Jugoslavija osvaja zlatnu medalju, Evropskom Prvenstvu u Turskoj 1959 kada Jugoslavija sa samo jednim porazom završava na 9 mestu.

Igra na Olimpijskim igrama u Rimu 1960 kada Jugoslavija zauzima izvanredno 6 mesto, Evropskom prvenstvu u Beogradu 1961 godine kada Jugoslavija osvaja srebrnu medalju i to je prva medalja Jugoslavije na velikom takmičenju, Balkanijadi u Skoplju 1961 i Istanbulu 1962 kada Jugoslavija osvaja zlatnu medalju da bi mu zadnje veliko takmičenje bile Mediteranske igre 1963 u Napulju, Italija kada Jugoslavija osvaja bronžanu medalju a Bata je kapiten reprezentacije.

Mediteranske igre 1959 u Bejrut, Liban, zlatna medalja

S leva: Minja, Duric, Miler, Dragojlovic, B.Radovic, Nikolic, Troskot, R.Radovic, Kandus, Daneu

Reprezentacija Jugoslavije na pripremama za Olimpijadu u Rimu 1960 godine

Stoje: Dragojlović, Djurić, Kristančić, Korać, Petričević, Radović, Gordić
Čučić: Kandus, Djerđja, Lokar, Daneu, Nikolić

Ucestvovao je na 6 radnih akcija, na svih šest bio udarnik, u brigadi „Boza Stamenkovic“ tri puta, u brigadi „Ruzica Vasikic“ takodje tri puta (tu je bio komandant brigade). Obicaj je bio da najlosiji radnik prethidnog dana mora sledeci dan da bude u jedinici sa Batom da bi se maksimalno radilo.

Iako ga je stalno pratila etiketa sina narodnog neprijatelja (i pored toga je bio predsednik omladine škole) bio je nosilac Jugoslovenske zastave na svim velikim takmicenjima, a vrhunac je bio Olimpijada u Rimu 1960 godine kada je sa ponosom nosio zastavu Jugoslavije ispred svih sportista svoje zemlje.

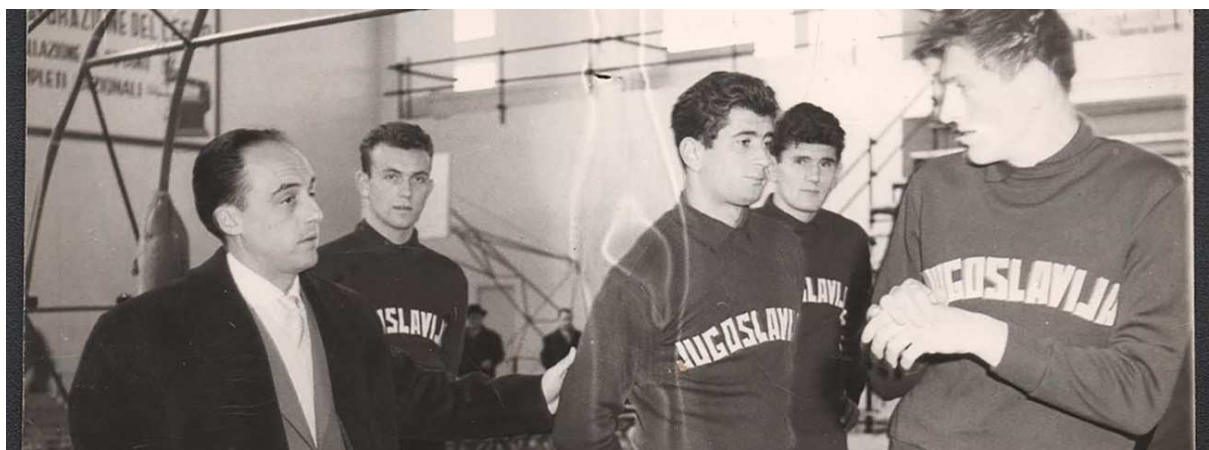
Jednom prilikom je izjavio “sa nosenjem zastave sve je pocelo na Mediteranskim igrama 1959 u Libanu i da su ga izabrali da nosi zastavu jer je bio zgodan covек”.

Bila je prica da Sovjetski dizac tegova moze da nosi zastavu jednom rukom te je Bata, koji je cuo tu pricu rekao drugarima da « ako moze on mogu i ja », tako da je nosio Jugoslovensku zastavu vecim delom defilea jednom rukom.

Radovan Bata Radović nosi Jugoslovensku zastavu na otvaranju Olimpijade u Rimu 1960 godine

Za reprezentaciju Jugoslavije je odigrao preko 70 utakmica a poslednju utakmicu je odigrao 23 septembra 1965 godine protiv reprezentacije Maroka.

Aca Nikolić, Karelj Kapel, Bata Radović, Nemanja Djurić, Radivoj Korać

Reprezentacija Jugoslavije 1961 godine Evropsko Prvenstvo u Beogradu, srebrna medalja

Gornji red: Selektor Aleksandar Nikolić, Sreten Dragojlović (Zvezda), pomoćni trener Boris Kristančić, Miodrag Nikolić (OKK Beograd), Slobodan Gordić (OKK Beograd), kondicioni trener Slobodan Konstantinović, Radivoj Korać (OKK Beograd), Zvonko Petričević (Lokomotiva), Nemanja Đurić (Radnički), pomoćni trener Ranko Žeravica. Donji red: Vital Ajzelt, Marjan Kandus, Miha Lokar, Ivo Daneu (sva četvorica iz Olimpije), Željko Troskot (Zadar) i Radovan Radović (Partizan).

1964 odlazi u vojsku u Kraljevo gde radi malo sa Ljubodragom Ducijem Simonovicem koji kasnije postaje proslavljeni reprezentativac i član zlatnog tima iz Ljubljane kada je osvojena prva zlatna medalja na prvenstvu sveta.

Završava Ekonomski fakultet u roku i još dok je igrao 1965 godine se zaposljava u Centrotekstil u gde od pripravnika gura do Direktora i gde radi do 1968 godine. Tih godina je imao opciju da se zaposli na Sajmu gde je jedan od direktora bio zvezdas Aleksandar Gec, ali se opredelio za Centrotekstil gde ga je preporučio drugi zvezdas Mita Krstić koji je radio u Birou za rezerve.

U periodu od 1968 do 1971 se bavi i trenerskim poslom vodeći junior Partizana, ženski tim, da bi dve sezone bio i prvi trener muškog tima gde je u jednom momentu čak trenirao i Svetislava Pesica. Napušta trenerski posao jer je smatrao da će mu završeni fakultet i posao obezbediti mnogo bolju i sigurniju budućnost nego kosarka.

Iz Centrotekstila prelazi u Energoprojekt, pa 1968 u Genex, odsek spoljna trgovina, gde radi do 1972 kada postaje direktor Centroturista odakle 1975 odlazi u Australiju gde radi do 1977 da bi se vratio u Beograd i 1979 otišao u Česku gde provodi godinu dana. 1980 se vraća u Beograd ali u Energoprojekt da bi 1982 otišao u Nigeriju gde provodi 4 godine.

Sreće na jednom proputovanju u avionu tadašnjeg direktora Genex-a Mikija Savicevića koji ga vraća u Genex gde ostaje do zaslužene penzije 1995 godine.

Kako je poslednje dve godine provedene u Genex-u radio u Sovjetskom Savezu, ostaje u Rusiji baveći se privatnim biznisom do 2011 godine kada se vraća u Beograd i provodi penzionerske dane u gradu koji najviše voli na svetu, koji mu je u srcu, i kultnoj kafani « Madera » sa prijateljima.

“Madera” 2019 godina

Leva strana stola: Živorad Petrović, Ljubisa Milutinovic, Boba Bojovic, Pera Pešić, Milan Krstić (stoji), Perica Radenković, Zdravko Mrvić, Bata Radović (stoji) Dan Tana (čelo stola), Desna strana stola od Dan Tane: Dapke Madera, Milojko Polomac, Milan Žugić, Zoran Milić, Pero Zlatar, Ivko Plečević, Boban Popović, Milojko Pantić

Izvanredan igrač, skakac, savršena koordinacija, fizički dominantan u svoje vreme, veliki optimista, nije imao idola, borio se beskompromisno. Ne zaboravlja početke u OKK Beogradu, voleo je turneje, kompaktnu sredinu, druženja, protiv Koraca sa kojim je bio veliki prijatelj, mu je bilo najteže da igra jer je morao da ga čuva a to nije uspevalo nikome u to vreme.

Srećno oženjen 2 puta, iz prvog braka sin Goran igrao hokej za reprezentaciju Jugoslavije, a sin Ivan iz drugog braka se bavio skijanjem na vodi.

Kaže da bi išao istim životnim putem, košarka ga je naučila najvažnijim stvarima na svetu, « da umeš da izgubiš, da čeniš kolektiv i da čeniš sve saigrače u timu », što mu je mnogo pomoglo u kasnijoj višestruko uspešnoj poslovnoj karijeri.

Damjanović, Pazman, Ražnatović, Djurović, Djurić, Stanković, Gordić, Maroević, Radović